

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **REDAM, spol. s r. o.**, se sídlem Mlýnská 523, 798 17 Smržice, zastoupené Mgr. Iljou Spurným, advokátem se sídlem Tověř 144, 783 16 Dolany, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 19, 772 71 Olomouc, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2006, č. j. 4347/06-1301-21, č. j. 4347/06-1301-21-1, č. j. 4347/06-1301-21-2 a č. j. 4347/06-1301-21-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2007, č. j. 22 Ca 267/2006 - 27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2007, č. j. 22 Ca 267/2006 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 6. 2006, č. j. 4347/06-1301-21, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 6. 4. 2006 vydanému Celním úřadem Prostějov (dále jen „celní úřad“), jímž bylo žalobkyně dodatečně vyměřeno clo v částce 7831 Kč a daň z přidané hodnoty v částce 391,80 Kč, a to za zboží MEGA GAINER – s příchutí višeň a POWER TECH – Dymatize – s příchutí punč propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 8. 11. 2004 na základě celního prohlášení žalobkyně z téhož dne. Dále rozhodnutím ze dne 9. 6. 2006, č. j. 4347/06-1301-21-1, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 6. 4. 2006 vydanému celním úřadem, jímž bylo žalobkyně dodatečně vyměřeno clo v částce 71 318 Kč a daň z přidané hodnoty v částce 29 222,70 Kč, a to za zboží MUSCLE JUICE – příchut' vanilka propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 11. 10. 2004 na základě celního prohlášení žalobkyně z téhož dne. Dále rozhodnutím ze dne 9. 6. 2006, č. j. 4347/06-1301-21-2, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 6. 4. 2006 vydanému celním úřadem, jímž bylo žalobkyně dodatečně vyměřeno

clo v částce 47 765 Kč a daň z přidané hodnoty v částce 19 476,80 Kč, a to za zboží MUSCLE JUICE – příchut' vanilka propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 10. 8. 2004 na základě celního prohlášení žalobkyně z téhož dne. Konečně rozhodnutím ze dne 9. 6. 2006, č. j. 4347/06-1301-21-3, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 7. 4. 2006 vydanému celním úřadem, jímž bylo žalobkyně dodatečně vyměřeno clo v částce 43 406 Kč, a to za zboží MUSCLE JUICE – příchut' vanilka propuštěné do celního režimu volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 14. 1. 2005 na základě celního prohlášení žalobkyně z téhož dne. Důvodem doměření bylo ve všech případech nesprávné deklarování zbožívého kódu předmětných výrobků, což bylo zjištěno analýzou vzorků provedenou celně technickou laboratoří v rámci následné kontroly, a nezapočítání poplatku za „exkluzivitu“ k celní hodnotě dovezeného zboží.

Proti rozhodnutím žalovaného brojila žalobkyně žalobami ke Krajskému soudu v Ostravě; krajský soud usnesením věci spojil ke společnému projednání a následně svým rozsudkem ze dne 13. 12. 2007 žaloby zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobkyně nesouhlasí s krajským soudem, že se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a své závěry řádně odůvodnil. Dále dle žalobkyně nelze přisvědčit názoru krajského soudu, že nemožnost nahlížet do spisu a vyjadřovat se k provedení dokazování byla následně zhojena tím, že celní úřad v závěru jednání umožnil žalobkyni nahlédnout do spisu, avšak jen selektivně. Žalobkyni nebyly zpřístupněny výsledky celně technické laboratoře a konkrétní postupy – byly jí prezentovány jen závěry, přičemž celní úřad po žalobkyni požadoval vyjádření, což žalobkyně považuje za absurdní.

Závěry celně technické laboratoře vyjadřují dle mínění žalobkyně jen určitou pravděpodobnost a nejsou jednoznačné, když stejných nebo obdobných výsledků lze docílit i u jiných látek, než jsou zjišťované řepné cukry. Samotné získané akreditace celně technické laboratoře neznamenají, že by nemohla laboratoř obdobných výsledků dosáhnout i u jiných látek, které však clu nepodléhají. Stanovisko žalobkyně bylo krajským soudem hrubě pokříváno, když krajský soud polemizuje s žalobcem ohledně věrohodnosti výsledků celně technické laboratoře s ohledem na její zařazení v rámci struktury celní správy. Problematickou však není otázka laboratoře jako takové, ale jejich pravděpodobnostních výsledků a vztahení těchto výsledků u konkrétních vzorků na řadu zboží, které rozborům podrobeno nebylo. Závěry celně technické laboratoře jsou dále dle názoru žalobkyně neprůkazné a naprosto neobjektivní. Zpráva uvádí jen sumarizaci výsledků, ale není z ní zřejmé, jaké metody a přístroje byly použity a jaká je možná odchylka od skutečných hodnot.

Žalobkyně dále odmítá, že by nepožadovala provedení kontrolních rozborů. V přípisu zasláném celnímu úřadu dne 27. 3. 2006 oponovala žalobkyně výsledkům analýzy, požadovala sdělení dalších podrobností rozboru laboratoře a pořízení jiných kontrolních laboratorních rozborů zboží. S tímto požadavkem se celní úřad nevypořádal a kontrolní rozborů patrně neprováděl. Jestliže dle názoru žalovaného neobsahoval předmětný přípis žalobkyně konkrétní námitky proti laboratornímu rozboru vzorku zboží a stanovisku k sazebnímu zařazení zboží a jestliže v tomto směru bylo dle žalovaného nekonkrétní i odvolání žalobkyně, měl žalovaný vyzvat žalobkyni k doplnění či upřesnění, což však neučinil a neumožnil tak žalobkyni v plném rozsahu využít práv účastníka řízení.

Ze smlouvy o výhradním zastoupení a z výpovědi jednatele pak dle žalobkyně plyne přesný opak toho, co v odůvodnění uvedl krajský soud. Mezi stranami bylo dohodnuto, že úplata je poskytována za poskytnutou exkluzivitu, nikoliv za cenu zboží. To, že se jedná o část

ceny zboží, je umělou konstrukcí celního úřadu; navíc ani způsob určení ceny za exkluzivitu není krajským soudem popisován v souladu s uzavřenou písemnou dohodou. Naopak tato dohoda je platbou za nehmotné právo a je na stranách smlouvy, aby si cenu za toto právo sjednali svobodně.

Ze strany celního úřadu tak dle žalobkyně došlo k porušení zásad dle § 2 odst. 1 a odst. 3 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Jelikož krajský soud tyto nezákonnosti nenapravitel, žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě. Podle žalovaného bylo věcí žalobkyně, aby již v průběhu následné kontroly plně využila svá práva ve smyslu § 127 odst. 10 zákona České národní rady č. 13/1993 Sb., celní zákon. Žalobkyně byla seznámena s obsahem kontrolního spisu při převzetí kontrolního protokolu a měla možnost vyjádřit se před ukončením kontroly k výsledkům uvedeným v protokolu. Následná kontrola přitom probíhala více než jeden rok, takže žalobkyně měla dostatek prostoru k tomu, aby si obstarala relevantní důkazy a uplatnila je v řízení. Žalovaný nebyl v odvolacím řízení povinen poskytnout žalobkyni poučení nad rozsah zákona – pokud by žalovaný akceptoval názor žalobkyně, měl by povinnost ji poučit o tom, jak má formulovat odvolací námítky či jaké důkazy má předložit. Námítky uplatněné žalobkyni v žalobě a v kasační stížnosti považuje žalovaný za účelové.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve aplikoval na předkládaný případ rozsudek Soudního dvora Evropských společenství ze dne 11. 12. 2007 ve věci C-161/06 *Skoma-Lux, s. r. o., proti Celnímu ředitelství Olomouc* (zatím nepublikováno ve Sbírce rozhodnutí Soudního dvora, přístupné česky na <http://curia.europa.eu>). V tomto rozsudku vyslovil Soudní dvůr názor, že *článek 58 Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyprské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky k Evropské unii a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2003, L 236, s. 33) brání tomu, aby povinnosti obsažené v právní úpravě Společenství, která nebyla vyhlášena v Úředním věstníku Evropské unie v jazyce nového členského státu, ačkoliv je tento jazyk jedním z úředních jazyků Unie, mohly být uloženy jednotlivcům v tomto státě, i když se tyto osoby mohly seznámit s touto právní úpravou jinými způsoby*. Soudní dvůr přitom omezil temporální dopady svého rozhodnutí pouze na rozhodnutí, která byla k datu rozsudku ve věci *Skoma-Lux, s. r. o.*, tedy ke dni 11. prosinci 2007, napadena opravným prostředkem v rámci správního nebo soudního řízení (bod 71).

V projednávaném případě byly žalovaným vedle celního zákona (který však byl s účinností od 1. 5. 2004 rozsáhle novelizován zákonem č. 187/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů, jenž řadu ustanovení celního zákona zrušil) aplikovány sekundární předpisy Společenství, a to nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (publikováno ve Zvláštním vydání Úředního věstníku v kapitole 02, svazku 04, s. 307-356, dne 27. 8. 2004), nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (publikováno v českém jazyce ve Zvláštním vydání Úředního věstníku v kapitole 02, svazku 06, s. 3-516, dne 27. 8. 2004) a nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (publikováno v českém jazyce ve Zvláštním vydání Úředního věstníku v kapitole 02, svazku 02, s. 382-386, dne 20. 8. 2004) –

data vyhlášení zjištěna dle oficiálního dopisu Úřadu pro úřední tisky Evropských společenství předsedovi Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2005, č.j. DIRGEN(05) D/15074, Ref: TLC/ma-d15074 j.baxa.

Z výše uvedeného je zřejmé, že na rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2006, č. j. 4347/06-1301-21-2, plně dopadají závěry uvedené v rozhodnutí Soudního dvora ve věci *Skoma-Lux*, neboť v tomto případě bylo zboží propuštěno do režimu volného oběhu již dne 10. 8. 2004, tj. před publikací příslušných sekundárních norem Společenství v českém jazyce dne 20., resp. 27. 8. 2004, a současně ke dni 11. 12. 2007 bylo toto rozhodnutí napadeno opravným prostředkem (žalobou ke správnímu soudu). V okamžiku propuštění zboží do režimu volného oběhu tedy nebyly k dispozici v českém znění právní předpisy Společenství, podle nichž by se mohla žalobkyně řídit při zařazení příslušného zboží pod stanovený zbožíový kód nebo při stanovení ceny zboží s ohledem na poplatek za exkluzivitu. Žalobkyně však námitku nepublikace právních předpisů Společenství v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedla. Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 18. 6. 2008, č. j. 1 Afs 21/2008 - 98, podrobně rozvedl, že v tomto případě je nutné závěry Soudního dvora ve věci *Skoma-Lux* aplikovat i bez výslovné námítky žalobkyně. Vyšel přitom z toho, že „požadavek rovnocennosti (někdy také překládáný jako „ekvivalence“) odráží zásadu účinné ochrany práv jednotlivců v právu Společenství. Podle tohoto požadavku musí být jednotlivci garantována možnost ochrany práv, které mu přiznává právo Společenství, a to za stejných podmínek, jaké jsou uplatňovány při vynucování obdobných práv plynoucích z práva vnitrostátního (viz poprvé věc 33/76 *Rewe v. Landwirtschaftskammer für das Saarland* [1976] ECR 1989, bod 5, česky např. Bobek, M. – Komárek, J. – Passer, J. M. – Gillis, M. *Předběžná otázka v komunitárním právu*, Praha, Linde 2005, str. 198). Pro posouzení požadavku rovnocennosti ochrany práv plynoucích z práva Společenství, především tedy judikatury Soudního dvora, a práv „čistě“ domácí povahy, je určující postoj judikatury Nejvyššího správního soudu k dopadům nálezu, kterým Ústavní soud buď zrušil zákon pro jeho protiústavnost, resp. vyslovil protiústavnost již sice zákonodárcem derogované, ale na dřívější právní skutečnosti stále aplikovatelného zákona. Takovéto srovnání je na místě o to více, že Soudní dvůr ES plní ve vztahu k sekundární legislativě Společenství v podstatě vedle jiného také roli „ústavního“ soudu Společenství. Český Ústavní soud ostatně tuto roli Soudního dvora ve svém zásadním nálezu k právu Evropské unie, byť podmíněně, akceptoval (Nález Ústavního soudu ze dne 8. března 2006, sp.zn. Pl. ÚS 50/04, č. 154/2006 Sb. – „Cukerné kvóty II“). Nejvyšší správní soud na tomto místě odkázal mimo jiné na svůj dřívější rozsudek ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 Afs 7/2005 - 127, podle nějž „jakkoliv platí obecná zásada, podle níž zrušovací nálezy Ústavního soudu mají v řízení o kontrole norem účinky *ex nunc* a nikoliv *ex tunc* [...] představuje vyslovení interpretativního výroku Ústavním soudem o protiústavnosti právního předpisu překážku jeho aplikace v těch případech, kdy by ještě tato aplikace připadala v úvahu. Jinak řečeno, citovaný nález Ústavního soudu sice nemůže vyvolat možnost opětovného otevření těch případů, které již byly pravomocně ukončeny; zároveň však platí, že právní názor v něm obsažený nelze opomenout tehdy, pakliže se jedná o řízení dosud neskončená, a to i včetně těch řízení, které dobíhají u správních soudů. V těchto případech má (pouhy) interpretativní výrok Ústavního soudu pro aplikační praxi v podstatě stejný význam a smysl jako výrok, kterým se ruší právní předpis“. Nejvyšší správní soud následně po další podrobnější argumentaci uzavřel, že „pokud by Nejvyšší správní soud nepřihlédl k faktu, že pro vyměření dodatečného platebního výměru neexistoval žádný zákoný základ (v tomto případě základ v podobě vnitrostátní přímo aplikovatelného nařízení jakožto tzv. sekundárního pramene komunitárního práva), porušil by svým rozhodnutím čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona, a čl. 4 odst. 1 Listiny, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Procesní normy soudního řádu správního totiž nelze vnímat jako samoúčelné, které by mohly založit překážku pro aplikaci ústavně zaručeného základního práva. Proto může Nejvyšší správní soud přímo aplikovat čl. 11 odst. 5 a čl. 4 odst. 1 Listiny i za situace, kdy stěžovatelka tuto námitku v kasační stížnosti vůbec neuplatnila. (...) S ohledem na výše podaný požadavek rovnocennosti ochrany subjektivních práv je tedy nesporné, že Nejvyšší správní soud nemůže jen pro nedostatek relevantní námítky rozhodnout způsobem, který by ve svém důsledku

vedl jednak k protiústavnosti, jednak k rozporu se základními právy chráněnými též jako nepsané zásady právní v systému práva Společenství“.

V souladu s tímto právním názorem postupoval kasační soud i v této věci a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2006, č. j. 4347/06-1301-21-2, bylo vydáno na základě sekundárních předpisů Společenství, které nemohly být v době propuštění zboží do režimu volného oběhu aplikovány. Rozhodnutí žalovaného je proto protiústavní a protiústavní je rovněž zamítnutí žaloby směřující proti tomuto rozhodnutí krajským soudem.

Zbývající část kasační stížnosti (směřující proti části rozsudku, již byly zamítnuty žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2006, č. j. 4347/06-1301-21, č. j. 4347/06/1301-21-1 a č. j. 4347/06-1301-21-3) posoudil Nejvyšší správní soud takto.

V první řadě nesouhlas žalobkyně s krajským soudem, že se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a své závěry řádně odůvodnil, je zcela nekonkrétní. Žalobkyně neuvedla, s jakými námitkami se žalovaný nevypořádal, resp. v čem je názor krajského soudu o přezkoumatelnosti jednotlivých rozhodnutí žalovaného nesprávný. K takové obecné výtce může kasační soud pouze konstatovat, že i dle jeho názoru se žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí s námitkami žalobkyně vypořádal a žádnou nepřehlédl.

Ohledně obsahu přípisu ze dne 27. 3. 2006 pak Nejvyšší správní soud sdílí přesvědčení krajského soudu, že se v něm žalobkyně zabývala stanovisky celně technické laboratoře, které se týkaly laboratorního rozboru výrobků Elite Whey protein a ISO 100 % Hydrolized Whey protein isolate, tedy výrobků, které nemají s právě projednávanými případy nic společného. Bylo proto pro rozhodnutí žalovaného zcela irrelevantní, pokud žalobkyně navrhovala kontrolní laboratorní rozbor pouze těchto jiných produktů. Rovněž nebylo povinností žalovaného poučovat žalobkyni, co by měla v předmětném přípisu, resp. v odvolání, uvádět a jaké důkazy by měla navrhnout; odvolání samo přitom obsahovalo všechny náležitosti, takže celní úřad nemusel žalobkyni vyzývat k jeho upřesnění či doplnění ve smyslu § 48 odst. 5 daňového řádu.

Za nedůvodnou považuje kasační soud rovněž námitku týkající se poplatku za exkluzivitu. Ze smlouvy uzavřené mezi společností ULTIMATE NUTRITION a žalobkyní vyplývá, že žalobkyně bude mít výhradní práva na prodej blíže nespécifikovaných výrobků v České a Slovenské republice, pokud žalobkyně poskytne společnosti ULTIMATE NUTRITION odměnu. Ta bude v příslušném kalendářním roce činit nejvýše 180 000 USD a bude rovna částce ceny odebraného zboží. Jakmile odběr v daném roce přesáhne nejvyšší dohodnutou částku – 180 000 USD, pak již poplatek nebude účtován. V protokolu o podaném vysvětlení ze dne 15. 8. 2005 jednatel žalobkyně uvedl, že ze smlouvy pro žalobkyni vyplývá, že aby mohla získat exkluzivní ceny, musí odebrat zboží v kalendářním roce minimálně za 180 000 USD. Jelikož koncem roku 2004 bylo zřejmé, že nebude možné odebrat zboží v hodnotě 180 000 USD, začala americká strana účtovat k odebranému zboží asistenční poplatek, což je rozdíl mezi cenou běžnou a tou exkluzivní. Tato částka se platí předem přímo s úhradou zboží.

S ohledem na ustanovení smlouvy a prohlášení jednatele se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se stanoviskem městského soudu v této věci, že šlo o úhradu kupní ceny zboží ve smyslu čl. 29 odst. 3 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, podle nějž se cenou, která byla nebo má být za zboží skutečně zaplacená, rozumí celková platba, která byla nebo má být uskutečněna mezi prodávajícím a kupujícím ve prospěch prodávajícího za dovážené zboží; zahrnuje veškeré platby, které kupující uskutečnil nebo má uskutečnit jako podmínku prodeje dováženého zboží

prodávajícímu nebo třetí osobě k uspokojení závazku prodávajícího, a nikoliv o poplatek ze poskytnuté nehmotné právo. Žalobkyně byla povinna vždy odebrat zboží (v exkluzivní ceně) za 180 000 USD, a pokud objem zboží nedosáhl této hodnoty, byla povinna zaplatit společnosti ULTIMATE NUTRITION příslušný rozdíl mezi cenou exkluzivní a běžnou cenou do částky 180 000 USD ročně. Žalobkyně v kasační stížnosti neuvádí nic, co by tento závěr vyvrátilo; pouze bez bližšího zdůvodnění tvrdí, že krajský soud předmětný vztah mezi žalobkyní a společností ULTIMATE NUTRITION nesprávně popisuje a že se jedná o platbu za nehmotné právo. To však pro závěr o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného nepostačuje.

Nejvyšší správní soud však musel přisvědčit žalobkyni v jejích námitkách, které se týkaly stanovisek celně technické laboratoře k sazebnímu zařazení zboží. Podle § 31 odst. 4 daňového řádu lze sice jako důkazních prostředků užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, nicméně v případě vysoce expertní činnosti, jakou bezpochyby rozbor výrobků provedený celně technickou laboratoří je, je oprávněný požadavek na určitý standard výsledku takové činnosti, tj. formu znaleckého posudku. V předmětné analýze jsou nicméně pouze stručně konstatovány výsledky a bez bližšího zdůvodnění je zkoumaný výrobek zařazen pod určitou podpoložku kombinované nomenklatury. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 42/2007 - 55, publikovaném pod č. 1493/2008 Sb. NSS, *„takovýto podklad však nemůže sloužit jako důkaz v celním řízení, neboť nemá náležitosti znaleckého posudku. Dovozece, ba ani celní orgán, z něj nemůže seznat, jakým způsobem Celně technická laboratoř (...) k danému výsledku dospěla, resp. jaké metody ke svým analýzám použila a proč, a jak hodnotila výsledky těmito metodami dosažené. Takto zachycené závěry celně technické laboratoře nelze v případě pochybností podrobit kontrole jiným znalcem“*. Nejvyšší správní soud proto sdílí přesvědčení žalobkyně o neprůkaznosti stanovisek celně technické laboratoře. Městský soud proto pochybil, když považoval uvedená stanoviska za dostatečná; je pravdou, že v předmětných stanoviscích jsou vyjmenovány metody, které byly při laboratorním rozboru použity, avšak názvy metod nic nevyovídají o tom, jakým konkrétním přístrojem byly rozbor provedeny, kolik bylo provedeno měření, jaké jsou odchylky. Ve stanovisku zcela absentují jakékoliv výpočty a nelze tak vůbec zjistit, jak celně technická laboratoř k příslušným hodnotám dospěla. Argument městského soudu, že celně technické laboratoře jsou součástí organizační struktury celní správy, je pak při posuzování obsahu těchto stanovisek a jejich objektivnosti zcela irelevantní. Jelikož obsahem správního spisu jsou pouze protokoly o odběru příslušných vzorků a již zmiňovaná stručná stanoviska celně technické laboratoře, nemohla žalobkyně ani po nehlédnutí do spisu podat fundované vyjádření k výsledkům rozborů či poskytnout vlastní znalecký posudek, který by závěry celně technické laboratoře vyvracel či zpochybňoval. Důvodná je tedy rovněž námitka žalobkyně, že jí bylo umožněno nahlížet do spisu jen selektivně, resp. nebyly jí zpřístupněny konkrétní postupy celně technické laboratoře.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu